

и шумове, усещат погледи и белези на проследяващи ги мними или истински неприятели, придобили странни човешки и нечовешки образи, и т. н.

Би могло още надълго и нашироко да се анализира тази своеобразна аналогия между психичните корелати от възприемането на приказния свят и тези на реалния свят на циганското „гето“. В определен смисъл такава аналогия сякаш подчертава, че сам по себе си, взет спрямо окръжаващия го социален континуум и универсум, светът на „гетото“ е по своему някак си „приказен“, „иреален“ на бушуващата извън и около него друга социална, пространствено-времева среда.

Тъкмо тази дискретно очертаваща се интенция за неговата „иреалност“ вече неизбежно циментира предубежденията, че зад щрихите на портрета на този свят се прикрива нещо противоестественно на „нормологично“ валидизирания, ценностно-нормативно „възцарен“ еталон за реалността, че там всичко (пряко или косвено) нашепва или крещи за злото, произтичащо от дистанцията между тези два свята. Злото, което е спотаено или излязло от леговището си с целия си антураж от зримости, миризми, слухови ефекти, тактилни усещания и т. н. Само това вече е напълно достатъчно, за да се налага неосъзнато или съзнателно дистанцирането от този „иреален“ в реалността си свят, да се заклеявя той (вербално, емотивно и поведенчески), да се избягва всякакъв контакт с него, защото той носи естествени негативни и страдателни последици. Подсъзнателно фиксиранията и закодиранията социокултурна и психично обусловена дистанцираност стимулира интензитета и мащаба на прекъсване на връзката с реалната „иреалност“ на циганското „гето“, благославя бягството от нея чрез защитните процедури и механизми на неговото (на „гетото“) заклеявяване. Това по своему е потвърждение и ситуативно легитимиране на социокултурните, етноидентификационните, интегративните (или може етнодиференциращите) стереотипи на нерома, както и оборване и неприемане основателността на тези на циганина (взет в качеството му на род или индивид).

Всъщност митологично-приказните образи на подсъзнателно равнище се утаяват, колаборират и спотайват в най-недостижимите ъгълчета на човешката душевност. Но понякога е нужно твърде мал-